

Vážení čitatelia,

slovo hospic môže aj dnes vyvolávať zmiešané pocity. Donedávna bolo toto slovo u nás ešte neznáme, ľudia si pod týmto pojmom nevedeli nič predstaviť, ale postupne sa ozrejmoval jeho význam, ktorý sa musel oslobodiť od nesprávnych predstáv. **A to najlepšie tak, že ho stále väčšie množstvo ľudí zažilo na vlastnej koži a precítilo vlastnou skúsenosťou.**

Na začiatku tohto „skúsenostného“ obdobia sa ľudia slova hospic báli. Poznali sme to z toho, ako príbuzní v rozpakoch a s ľahkým klamstvom vysvetľovali svojim chorých, kam ich chcú dať. Aj nás, zamestnancov hospicu, prosili, aby sme ich blízkym nehovorili, že sú v hospici.

Teraz sme sa v spoločenskej mienke trochu posunuli dopredu. **Stratili sme zname- nie strašidelnosti, už nie sme synonymom márnice alebo predsiene cintorínu.** Ale stále sme a iste aj budeme inštitúciou s vážnosťou, často tragickou, nikdy nie ľahko prijateľnou, v ktorej môže chorý v pokoji prežiť ostatný čas svojho života, miesto, kde sa zomierajúci chtiac či nechtiac musí pripraviť na svoju konečnosť a na všetko, čo s tým súvisí.

Myslím, že najlepšie to chápu zamestnanci hospicu, tí, ktorí v svojich srdciach a myšliach nesú hlavný odkaz myšlienky hospicu. **Jednoznačne: nie je to dom smrti, ale dom života.** Tí, ktorí v hospicoch slúžia, rýchlo pochopia, že hoci sa často stretávame so smrťou, predsa je tu veľa života aj radosti a pohybu aj smiechu. **Nič ľudské tu nie je cudzie.** A ako sa táto atmosféra šíri v našej práci, cítia s úľavou aj príbuzní a napokon aj sami chorí.

Jeden súrodenecký pár, ktorý prišiel žiadať o umiestnenie svojej sestry do hospicu, veľmi kvitoval, že pri príchode k nám počul z otvoreného okna údajne kľukatý smiech. Iste, aj u nás v hospici je veľa príležitostí na veselosť a smiech. A je dobré, že je to tak. Nadľahčuje to často ťažkú situáciu, ktorá by ináč na tomto mieste panovala. I keď stojíme pri zomierajúcom s úplnou vážnosťou, predsa nám nič nebráni, aby sme sa v iných miest- nostiach zasmiali nad smiešnymi predstavami príbuzných, skomoleninách slov dementných chorých, opisoch situácií zamestnancami.

Jedinou chybou je, že sme niekedy príliš hluční. Zaužíval sa u nás termín „káder“ miesto katéter, stolica veľkosti XXXL, vypočuli sme si napomenutie zamestnankyne, ktorá svojmu mužovi vysvetľovala, že pokojne môže vojsť dovnútra hospicu, že sa nemusí báť, že by u nás po chodbách chodili mŕtvi.

Humor v hospici je možný a potrebný. Je súčasťou nášho pracovného života, potrebou nášho osobného života. Je prejavom života v hospici, ktorý si uvedomuje, že napriek smrti ide život ďalej.

Sr. Barbora – MUDr. Kristína Kroftová